

En Lerroux
s'ha equivocat
de República...

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

...ell és de la
del 73

Any III - Núm. 37

Barcelona, 14 de febrer de 1933

Preu: 20 cèntims

Ordres superiors complint...

A can Pich comencen a fer la versió barcelonina de l'obstrucció radical

Un despatx sumptuós, d'aquests tan sumptuosos que no serveixen per treballar. En una gran taula, també dita de treball, un senyor calb enganya cromos de can Nestlé en un àlbum ad hoc. Després de moltes enganyades errònies que cal reafirmar, el personatge calb s'adona que no té la col·lecció completa, i promet noves munificències a l'ermita de Santa Cecília de Montserrat i a l'església de Sant Josep Oriol de Barcelona, si pot completar la col·lecció abans que don Alepugí al poder. (Té dones temps de sobres).

Un true tímid a la porta, un grunyat del personatge calb i entra un tipus entre cessant i qualsevol. Amb força reverències, amenitzades amb una rialleta, es dirigeix al personatge calb.

El qualsevol. — Don Joan, perdoni si el distrec. Tinc tres cromos més...

Don Joan (ja sabem que el personatge calb es diu don Joan). — Ah, gràcies; pots ser no els tinc...

El qualsevol. — ¿I també, ha vist això? (mostra un retall d'un diari d'aquell mateix matí i l'hi allarga).

Don Joan. — Vostè mateix, lleixi-m'ho... o digui'm què diu.

El qualsevol. — En poques paraules: que el secretari particular del governador serà el Gifreda.

Don Joan. — Gifreda? No hi caic...

El qualsevol. — Sí, don Joan, l'amo d'El BE NEGRE.

Don Joan (furiós, vermell a punt de rebentar). — I què fa aquest Màrius! Tanta amistat que diu que té amb l'Ametlla... Que vingui... Vostè ja pot retirar-se.

Don Joan pulsa un botó que comanda un timbre penjat sobre el cap del Màrius quan aquest seua a la seva taula de director (sic) de les fulles piquiponians.

El Màrius, que estava a punt de trobar uns mitjons més passadors (s'acostava la commemoració de la primera República) dintre un calaix entre originals de l'Emili Junoy (q. e. p. d.), lletres amoroses i un pot de Cerebrino Mandri, atabalat pel timbre imperiós entra al despatx de don Joan (vulgarment conegut per Pich) amb una sabata a la mà.

El Màrius. — ¿Mana, don Joan?

Don Joan (ensuma, i diu). — Primer de tot, calceu-vos, i que no us passi més pel cap d'entrar aquí amb tants pocs mudos. Sembla que siguin nou d'ahir, i ja fa una colla d'anys que us aguantu. Després, seieu. (El Màrius seu i intenta posar-se la sabata fent servir de calçador un tallapapers de sobre la taula de don Joan). Deixeu estar això! ¿Que us penseu que és la vostra mà... de taula, aquesta? I, anem al gra: esteu badant com un provinciano de Cuenca. Ja ho veieu, eh?, l'amo d'El BE NEGRE secretari del governador. I vos tan tranquil. ¿No deieu que creu l'amie de l'Ametlla, vos? I de què us serveix? Mo'ls heu d'estossinar tots dos, i si no, ¿per què us penseu que us tinc aquí?

El Màrius. — Home, don Joan, jo estic sol, acorralat, acoanat per aquesta gent d'Acció Catalana, i jo sóc un hidalgo amb bigotis a la borgonyona, sóc un cavaller, i l'Ametlla m'ha evitat més garrotades de les que em volien dar. Jo no puc atacar-lo, sense que se me'n senti el punador.

Don Joan. — Aquests intel·lectuals! ¿I jo, que sóc l'amo, no us puc manar una feina que em convé? ¿De qui cobreu, vos, de l'Ametlla o de mi?

El Màrius (davant un argument tan irrefutable, es rasca els peus, el pabis i el cap, va a un lloc reservat i torna a seure a la seva taula. Es posa el xambergó, sueca la ploma i

Per celebrar la creixença d'El Be i, també, una mica per variar, tornem a publicar avui aquesta preciosa fotografia de l'amo d'en Màrius Aguilars, que tan celebrada fou en les seves insercions anteriors

anuncia (sense adonar-se que no hi ha ningú, ni recordar que en temps oportú foren despenjats tots els retrats dedicats de personatges de la dictadura). — Vaig a escriure un article que *levantarà ronchas*. Aquest Ametlla me la pagarà, i aquests d'El BE NEGRE també. Ara em cobraré tots els disgustos que m'han donat.

I, sense pensar-s'hi gens (d'allà on no n'hi ha no en raja), el Màrius comença l'article publicat a «La Noche» de dissabte passat, que ha tingut la virtut de fer saber als que encara en dubtaven, que de Màrius com de Mariano Aguilars, només n'hi ha un, i que, per allò de les afinitats electives, està al servei immediat de don Joan Pich i Pon, situacionista màxim. El Màrius escriu «con tanta cólera i rabia», que en donde pone la pluma—el delgado papel rasga» (li regalem aquesta cita). Un cop llest, es refila els bigotis, es rasca innoblement i deixant el barret sobre un tros de pa i pernil que

circula entre diaris per sobre la taula, va a llegir al seu amo el que ha escrit.

Malgrat tanta abnegació, encara (segons les darreres notícies) no li ha estat apujat el sou.

LA VAGA dels Ebenistes

Continua resolta la ja famosa vaga dels ebenistes.

L'entrada del suposat propietari d'El BE NEGRE al Govern civil ha accelerat, si això és possible, la inevitable solució del conflicte. Evidentment, la setmana passada, només foren assaltats, bombardejats i trotejats cinquanta establiments d'ebenisteria. Per tant, els optimistes confien que la setmana que ve el conflicte quedarà encara més definitivament resolt; es preveu per aquests dies que ja no quedarà sencer a Barcelona cap establiment d'ebenisteria, i ja no caldrà parlar més de l'afer.

El Bofill pròdig

¿En Bofill i Mates torna a la Lliga o la Lliga torna a en Bofill i Mates?

Com que don aume, dit en el segle Bofill i Mates, i en el món de les Muses més l'eleгантment Guerau de Liost, és un si és no és indecis i caga-cubtes, no responem que si a última hora no canviaria algun adjectiu o algun adverbí del projecte de conferència que ha de donar avui a la Sala Mozart, definitivament la seva situació política, conferència

DESMENTIMENT

La ignorància enciclopèdica del senyor Mariano Aguilars i Diana ens reserva cada dia noves sorpreses. Davant el cas de l'hidalgo director de «La Noche» hom s'esgarrija de veure el que pot arribar a no saber un home. Posat a ignorar, l'audàcia del Mariano no té fi ni compte. Ara s'ens ha despenjat atribuint la propietat d'El BE NEGRE a un xicot ros, baixet, un tal Màrius Gifreda, del comerç.

Naturalment, la notícia és falsa. I diem desmentint de debò, i això sempre deixa més tranquil·la a la consciència.

El BE NEGRE, no ho podem pas dissimular, és propietat dels jesuïtes i de la maçoneria, i no és propietat d'en Jorba, com ha fet córrer algun ignorant, com el mateix Mariano de Liost, i tampoc no és propietat d'en Pich i Pon, com un redactor desaprofissat afirma en aquest mateix número.

I ja que parlem d'aquestes coses, aviseu cordialment en Màrius que no s'enredí i no es comprometi amb campanyes inoportunes, perquè precisament ja vuit dies que estem en tractes amb en Pich i Pon per a comprar-li el seu director de palla. Ara com ara, però, no ens hem entès pel preu. En Pich ens cedia el Màrius, bigotis compresos, per quaranta-dos duros. Ho hem trobat car, i és per això i per res més que això, que en aquests instants l'imprudència Aguilars i Diana no és propietat a El BE NEGRE.

Ja ho veus amb quina genteta et jugues els quartos, Mariano!

que ens ha donat amablement per a honest solaç i esbargiment dels nostres lectors. Però, adjectiu més adjectiu menys, la cosa serà per aquest estil. I ara, prepareu-vos a llegir aquest sopar barroc de duro:

«Dames i cavallers: «Per una bella escaïença, tal vegada seria més aivent, abans de definir d'una manera que deixi delicadament dintre el dubte si no deixa lloc a dubtes, l'historial gòtico-pairalesc de les invencundes, no direm giragoneses, car no en són de giragoneses, i si, més aviat tombarelles o cap-girells, que pels camps adés florits, i ara secardius de la política empenquí qui sap si fa dos lustres, amarat d'una sòbria concupiscència d'altíssima jerarquia celestioide i angelicalitzant, en cerca d'una cosa meravellosa qui ha nom glòria entre el jovent agosarat i valetudinari de la Lliga i, més racialment, entre el poble de Catalunya «tres peus al gat».

«Car el problema, per bé que difícil, ineludible era, certament, aquest: o la muntanya roquissera, amb feixugors ògils de proboscidi se m'atansava, o jo, gentilmente, m'atansava a la muntanya, prèviament posada l'escopeta al muscle i els pedregons a la canana, a la cacera de l'ideal. ¿Què faria la muntanya? ¿Què no faria la muntanya? ¿Què dirien les serrallades? Els pins i els abets gòtics, com el faig, ¿amb quin rostre observarien la meua ruta sinuosa? I antes interrogacions com dubtes; com esperons a no decidir-me.

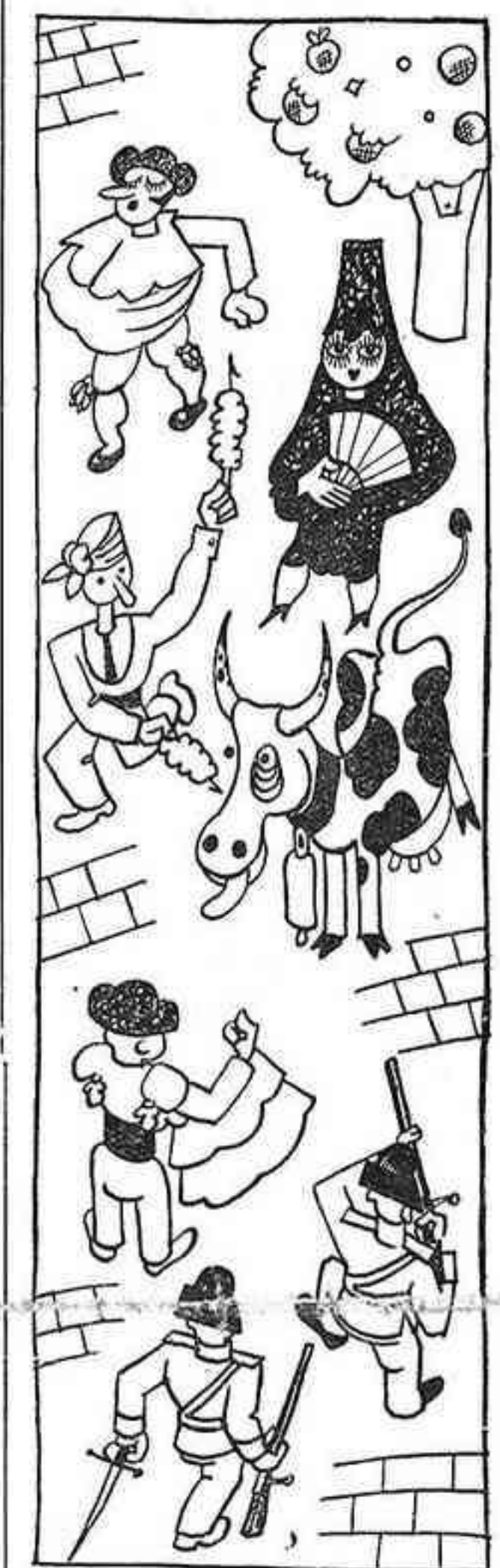
«Decidit, doncs, a la indecisió, començà la tènue clarícia de la cobejança a filtrar les seves pures clarícies un xic barrejades de tenebra a través dels badalucs agrissats de les nines dels meus ulls. Car, ¿què seria, dames i cavallers, una vida tostemps recelosa dintre les austeres parets d'una reclusió sense el dolcíssim esplai de la paraula bellugadissa i aladada? ¿Es que, per ventura, com a roure solitari, clavant la meua rel tàcticament dins la terra materna, sentiria la meua saba botre dins el pit amb impudors fàunico-polítics, i m'aconhortaria d'allargassar la soca i alzinar la testa? Ah!

(Segueix a la pàg. 2, col. 1)

BARCELONA I EL TURISME

La vaca del carrer Diputació

Berlín, 10.—Telegrafien de Zúrich al «Berliner Zeitung» amb Mit-tag que el «Zukumpf Verein Ge-

L'escena vista pel dibuixant alemany Von Popen Natesh

sellschaft und Freuland Knapffen zeitungen» publica un telegrama urgent de Barcelona en el qual es diu el següent:

Chamonix, 9.—Telegrafien de Berna, via Fontainebleau, que a Barcelona és tan gran la misèria que la gent ha hagut de deixar d'anar als espectacles. Les curses de braus, que era l'espectacle més concorregut tots els diumenges en

sortir de missa, han hagut de ple-gar, amb greu perjudici de la indústria de les cases de préstecs. Els toreros, classe social a la qual pertany el 98 per 100 de la població, van pel carrer implorant la caritat pública. Els que encara no se l'han hagut de menjar, porten el toro lligat amb una corda, i quan aconsegueixen cridar l'atenció d'un grup de turistes, es treuen la capa, l'espasa i les banderilles i fan una corrida, i després passen la montera, que és el barret que usen els espanyols, per a recollir unes monedes per a menjar ells i auxiliar el toro al pròxim dispensari.

Dimarts passat, però, en ocasió que el torero don Juan Belmonte torejava la seva vaca al carrer de la Diputació, uns guàrdies varen voler fer una exhibició i el torero i alguns espectadors rebren unes «cogidas» de bola. La vaca va exhalat el darrer sospir entre els aplaudiments de la «afició».

D'aquest curiós costum els espanyols en diuen «agafar la vaca pels carrers», frase usada correntment en les converses de l'alta societat a l'hora del te.—Havas.

Els radicals discuteixen que és un gust

es va rebre la notícia que el Govern Azaña no queia i que a més a més tenia la barra de demanar que els radicals que tinguessin càrrecs els dimissin, la indignació, en veure que el que queia era el partit radical, fou enorme. Els nombrosos socis que figuraven a la Bolsa del Trabajo para la provisión de cargos cuando gobierna el Caudillo oferiren desinteressadament als que ja n'ocupaven tot l'ajut per a organitzar una resistència heroica. Però quan el conserge, després d'obrir-lo i besar-lo plantà amb quatre xinxetes a la taula d'avísos un telegrama de don Alejandro ordenant que fossin renunciats tots els càrrecs per tal de començar d'aquesta manera l'obstrucció, hi hagué el gran desori. Calgué un altre telegrama energic i escrit tot ell amb majúscules, per a reduir el partit a l'obediència. Aviat es començaren de rebre notícies que havien de servir d'exemple i encoratjament en la tasca republicana del partit: El senyor March dimitia el seu càrrec a la presó de Madrid; el general Sanjurjo dimitia el que tenia al Dueso; el senyor Emiliano Iglesias renunciava a ésser carne de su carne y sangre de su sangre del caudillo; l'ex-príncep d'Assírties renunciava a les seves pretensions a la corona republicana. Tot seguit de saber-ho es reuniren els radicals més conspicus de casa nostra i acordaren secundar el moviment amb tota energia. Don Joan Pich i Pon demanà a en Màrius Aguilars que renunciés patriòticament al sou, i igualment quedaren a demanar-ho als redactors de Las Noticias i El Noticiero els senyors Roldós i Peris Mencheta. El senyor Giral dimiti tot seguit la presidència de Governació de l'Ajuntament i la propietat de les torres de Sant Celoni; Sant Pancràs dimiti l'alt càrrec que ocupava a un dels altars de l'església de Sant Josep Oriol. El senyor Santamaria renuncià a les seves pretensions a la presidència d'Hisenda. El senyor Ciudad al títol de rei de les gomes; i el senyor Paquito Aldaz a l'arbitratge de les elegancies.

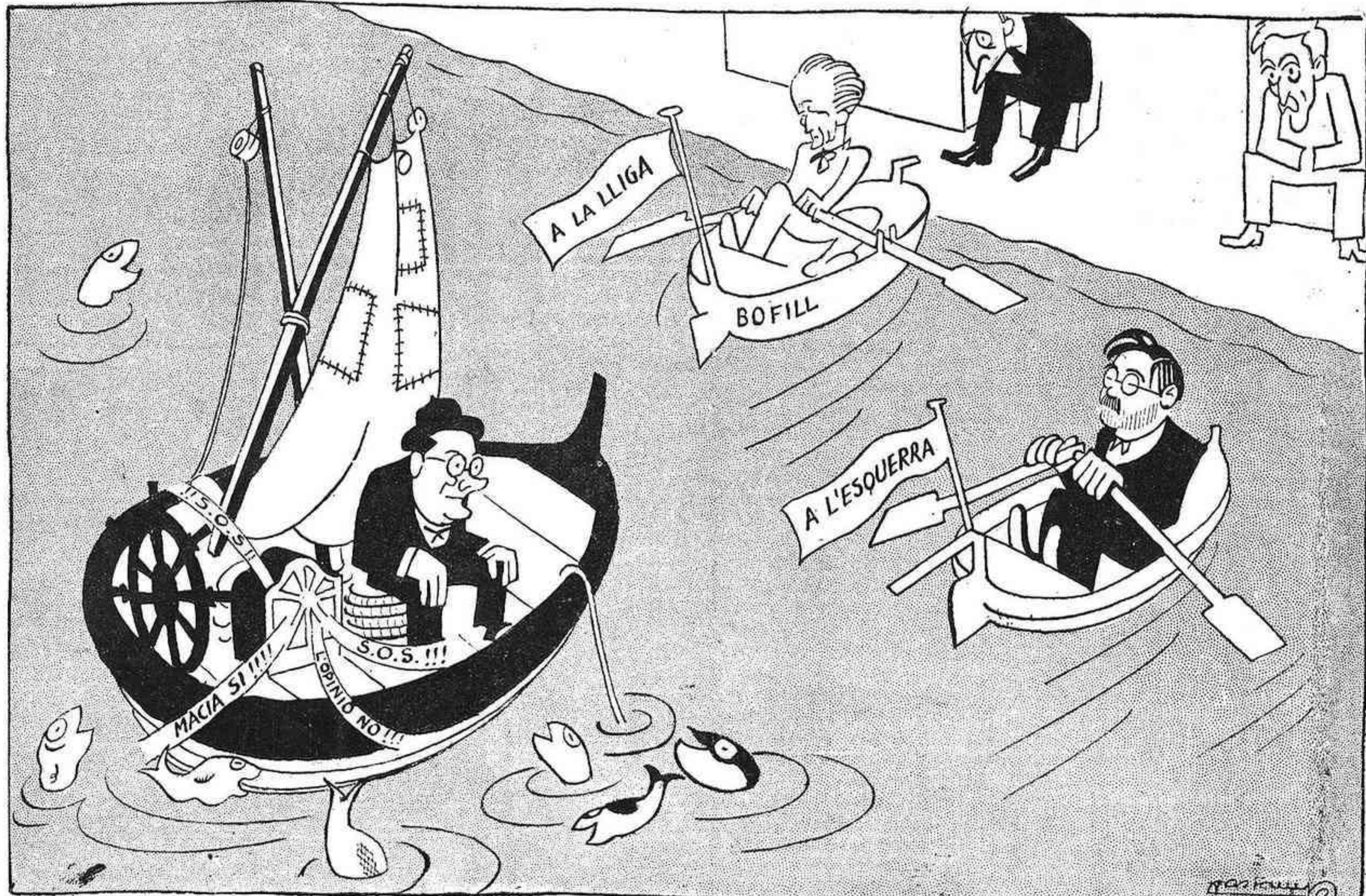
Es diu si secundaran el moviment els demògrafs de la secció d'Estadística i si els difunts dimittiran els càrrecs que ocupen al cens electoral.

Es creu que aquesta ofensiva passiva acabarà per suggestionar el Govern i farà que el senyor Azaña, creient-se radical, dimiteixi d'una vegada.

Es diu si secundaran el moviment els demògrafs de la secció d'Estadística i si els difunts dimittiran els càrrecs que ocupen al cens electoral.

Es creu que aquesta ofensiva passiva acabarà per suggestionar el Govern i farà que el senyor Azaña, creient-se radical, dimiteixi d'una vegada.

A la pàgina 2: «La ballada del senyor Bofill i Mates».

Nicolau.—Després d'haver-me embarcat ara em deixo a l'estacada!

El Bofill pròdig

(Ve de la 1.ª pàg.)
dubte seriós, terrible; indecisió decisiva!

I, ben mirat, a malgrat i a desgrat de tot plegat, ¿no fou acàs que un jorn, com aquell evangèlic fill pròdig, un daler de folles esperances m'enpenyí lluny de la dolça cleda familiar, i després d'haver tastat els ensibornaments triplés de la República, el liberalisme i la democràcia, per un joc subtil d'atzar, em trobi per únic mos lags glans que tasten les toixes ramades dels fracassats garrius? ¿Hi havia remei? Pue dir que n'hi havia: tornar a cal pare, que, per una funesta escaiença es donava el miracle que em fos una mena de cal sogre.

I ací em tenui, dames i cavallers: parlar més clar, seria enfosquir-ho; i mai per mai, voldria que l'enlluernament de les rotunditats fes perdre la línia de les confessions púdiques, isardes i escarides com a nimfes venatòries. No us dic adéu, perquè el meu rostre ja no es gira del vostre; no us dic a reveure, per tal com el cor repeteix rítmicament els moments efusius nascuts dins una hora sincera. Aquell gran català que es diu Cambó, us parlarà més clar, sense la dansa dels set vels del meu misteri. Óc on era i fui on sóc. Sec sore un sac i suco el suc. I, ara, permeteu-me un Visca la Lliga catalana, abans regionalista i després, qui sap què...

«No cerquem precisions que podrien malmetre, a tall d'un vent desorbitat, les torteroles ascendint en espiral de l'entusiasme.

LA NEURASTENIA

No és una malaltia pròpiament dita; és una debilitat dels òrgans del sistema nerviós que dona lloc a un malestar general. El neurastènic no té domini d'ell mateix. El tedi s'apodera d'ell i sent una deixadesa que l'impedeix gaudir de la vida.

Aquesta debilitat desapareix fàcilment prenent l'energic reconstituent FOSFO-GLICO-KOLA DOMENECH, que des de fa vint anys recomanen els metges. Venda: Lab. Domènech, Ronda Sant Pau, 71 i farmàcies.

LABORSA LA VIDA

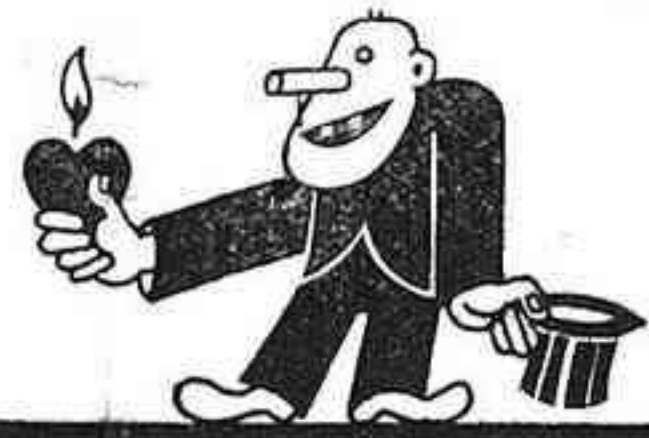
CONTITZACIONS	
BE NEGRE propi	10.000
Propietari BE NEGRE	8
Maryanaus Marianos	0'10
Xatarrà Lacandrus	0'05
Aeroport	pels núvols
BE NEGRE (reformat)	7 a 0'20
«De Zeven Provincien»	a passeig
«Jaime II»	a l'aigua

Aquesta setmana l'únic paper que per tots conceptes ha retingut l'atenció del públic és, i perdonin la modestia, el paper BE NEGRE.

Allà on pertoca ja sortim al pas de la burda campanya que s'ha pretès emprendre al volt de la propietat del nostre (NOSTRE) setmanari. No cal, doncs, sinó posar de nou als lectors sobre avís perquè no es deixin sorprendre per aquesta mena de bulos.

De propietari d'EL BE NEGRE no n'és tothom qui vol.

amb el cor a la mà

PROGRAMA DE VARIETES

L'altre dia vàrem rebre un «Saluda» en el qual el President de l'Avenç Obrer Català de Sant Andreu, després de «saludar» el director i abans d'aprofitar l'ocasió per testimoniar-li la seva consideració més distingida, li pregava la publicació de la següent gasetilla:

L'Avenç Obrer Català, avui a les deu del vespre, celebrarà un acte d'homenatge al Conseller de Sanitat i Assistència Social, senyor Dencàs. En el mateix acte es farà entrega a les Joventuts d'Esquerra d'Estat Català d'un banderí ofrenya del districte novè. Apadrinaran el banderí, la seva donant, senyora Concepció Real i el Conseller de Cultura, senyor Gassol. Els artistes J. Adrià, Joaquim Claramunt, Montero i Xatarrà, secundats pel quadro escènic de l'Ateneu, representaran «El Cor del Poble».

L'acte acabarà amb un vi d'honor dedicat al President de les Joventuts.

Com es pot veure, el programa de varietés de la vetllada no podia pas ésser més complert. Només hi trobem a mancar el lluit ball de societat. Ara, que després de la crisi de la Generalitat, tot el que sigui lluhit resulta sospitós.

—Ja sabeu que l'ex-príncep d'Astúries ha renunciat al tron d'Espanya?
—Quin xicot més esplèndid! I encara en diuen mall!

EL BALL DEL CIRCOL ARTÍSTIC

El tradicional Ball de Carnaval del Círcol Artístic no es celebrarà a la Bohèmia, tal com s'havia anunciat en principi. El canvi obceix a certs escrúpols dels organitzadors, els quals han considerat que, fet i fet, la sala de la Bohèmia Modernista tenia un regust aburgésat i fins aristocràtic impropis d'aquests temps de democràcia i de govern del pobble per al pobbble.

Per tant, el Ball de l'Artístic tindrà lloc a la sala d'«El Globo» o bé, en cas de pluja, a «El Tropezón». (A «El Globo» sembla que hi ha goteres.)

En canvi, com a simpàtic contrast, els populars balls dels tocadors de manubri i de la penya «Ben fets», i no cal dir que el dels tocinaires, es celebraran al Liceu.

Diversos diputats catalans han promès d'assistir, disfressats, a aquests simpàtics festivals. Es vestiran, simplement, de frac.

ELS BENS FLORALS

La balada del cavaller Bofill i Mates

Quan l'estrenu Guerau Bofill i Mates, es va espolsar la pols de les sabates d'aquell pis de la trista Cucurulla i es va fer democràtic-liberal-republicà-catalanista i altres coses infames, i quan substituï amb les lligames els calçotets de vetes, va tremolar la fulla dominical i la Junta de Dames i tot el xocolata de les dretes. I el senyor d'Abadal Don Ramon, i la senyora Bonnemaison i el senyor Duran Don Lluís, i el senyor Cambó Don Francesc d'Assís,

tots amb un aire de compromís i amb un to goliart sagristanesco i amb plor de fel de sal i veso feren així...
—Ai Bofill, fill, fill, fill, fill, fill, fill, Ai Bofill, fill, fill, fill, fillet, Ai Bofill, fillet i Mates...
què faràs, on aniràs, amb uns pobres papanates i amb uns beneïts del cabàs? On vas Bofill perdulari, a la Lliga què t'han dat? Per què ens has abandonat a l'hora de di el rosari i a l'hora de posar l'arròs al plat? I el desgraciat senyor Bofill i Mates, amb els beneïts de l'Acció Catalana anava perdent la gana i el llustre de les patates i fins li anaven rosegant les rates, el seu jaqué, la seva sotana, i el sarró, i la lira, i la canana. I ara li sortien d'un recó, Mossèn Carreres i Mossèn Cardó, i li deien: Bofill, què fas el pau, no veus que t'ensarrona en Nicolau amb això de l'article vint-i-sis de la Constitució?

Ai Bofill, fill, fill, fill, fillet, no veus que et tracten com a un fill de pis i com a un calet? I el pobre cavaller Bofill i Mates, era baquetejat per les oblates, per les dominicanes i clarisses, que li deien amb crit insubmis: «Senyor Bofill, l'article vint-i-sis! que no veu que ens afaiten les misses i el panís?»

I ell escrivia a «La Publicitat» uns sublims trencaclosques diaris, per donar peixet al clergat i per a produir un son delicat als correligionaris. Fins que un dia digué: «—Ja no faig l'ase enmig dels descreguts d'aquest catau!» i va escriure una carta a en Nicolau i va tancar-se a casa. Però a casa un defici el calciga, i al veure que està fent el gamarús, es diu a si mateix: «—No siguis llus i ves amb els trastets cap a la Lliga!» I ell que paga l'entrada a un preu molt mòdic, i quan és al portal, es tira als peus d'en Ramon d'Abadal i els rega amb els seus plors de Bo-fill pròdig, i don Lluís i don Francesc i don Joan i don Josep i tota la gent que el rep, amb aquell aire tan fresc van cantant i van tocant amb un flabiol sonant:

—«Ai Bofill, fill, fill, fill, fill, fill, ai Bofill, fill, fill, fillet, ai Bofill, fillet i Mates s'ha acabat la cara groga, si la Lliga el lloc et lloga; s'ha acabat el passar fred; menjaràs un pollastret, menjaràs matons i nates, ai Bofill, Bofill i Mates! A la Lliga hi cap tothom, a la Lliga tindràs nom, ai Bofill, fillet i Mates! Et darem colls i corbates, seràs molt considerat, seràs bisbe i diputat i fins rei si t'ho proposes. Ai, Bofill, demana coses, que Don Lluís Duran t'ha perdonat.

—«Ai Bofill, fill, fill, fill, fill, fill, ai Bofill, fill, fill, fillet, ai Bofill, fillet i Mates s'ha acabat la cara groga, si la Lliga el lloc et lloga; s'ha acabat el passar fred; menjaràs un pollastret, menjaràs matons i nates, ai Bofill, Bofill i Mates! A la Lliga hi cap tothom, a la Lliga tindràs nom, ai Bofill, fillet i Mates! Et darem colls i corbates, seràs molt considerat, seràs bisbe i diputat i fins rei si t'ho proposes. Ai, Bofill, demana coses, que Don Lluís Duran t'ha perdonat.

—«Ai Bofill, fill, fill, fill, fill, fill, ai Bofill, fill, fill, fillet, ai Bofill, fillet i Mates s'ha acabat la cara groga, si la Lliga el lloc et lloga; s'ha acabat el passar fred; menjaràs un pollastret, menjaràs matons i nates, ai Bofill, Bofill i Mates! A la Lliga hi cap tothom, a la Lliga tindràs nom, ai Bofill, fillet i Mates! Et darem colls i corbates, seràs molt considerat, seràs bisbe i diputat i fins rei si t'ho proposes. Ai, Bofill, demana coses, que Don Lluís Duran t'ha perdonat.

—«Ai Bofill, fill, fill, fill, fill, fill, ai Bofill, fill, fill, fillet, ai Bofill, fillet i Mates s'ha acabat la cara groga, si la Lliga el lloc et lloga; s'ha acabat el passar fred; menjaràs un pollastret, menjaràs matons i nates, ai Bofill, Bofill i Mates! A la Lliga hi cap tothom, a la Lliga tindràs nom, ai Bofill, fillet i Mates! Et darem colls i corbates, seràs molt considerat, seràs bisbe i diputat i fins rei si t'ho proposes. Ai, Bofill, demana coses, que Don Lluís Duran t'ha perdonat.

QUESTIO RESOLTA

Amb motiu de la retirada de l'empordanès senyor Irla del Govern de la Generalitat, es recordava que també havia estat a punt d'ésser governador civil de Barcelona i també hi havia renunciat.

Quan hi havia les grans discussions sobre qui ho havia d'ésser, el grup dels que després foren dimissionaris volia que fos el senyor Irla, cosa a la qual s'oposava el senyor Macià. Finalment, després de maldar molt, el President digué que el senyor Irla no podia ésser governador perquè per ésser-ne calia que en volgués ésser i el senyor Irla no en volia ésser. La discussió, naturalment, derivà aleshores sobre si el senyor Irla volia ésser o no volia ésser governador de Barcelona, i la cosa s'allargava quan el President trobà la solució.

Veureu—digué—, el més senzill és preguntar-li-ho a ell mateix.

I, en efecte, agafà el telèfon, i quan va sentir que el senyor Irla era a l'altre cap de la línia, li preguntà:

—¿Oí, Irla, que no voleu ésser governador de Barcelona?

El senyor Irla s'hi negà rotundament; tothom reconegué que aquesta raó era de pes i no se'n parlà més.

—¿Oí, Irla, que no voleu ésser governador de Barcelona?

El senyor Irla s'hi negà rotundament; tothom reconegué que aquesta raó era de pes i no se'n parlà més.

—¿Oí, Irla, que no voleu ésser governador de Barcelona?

El senyor Irla s'hi negà rotundament; tothom reconegué que aquesta raó era de pes i no se'n parlà més.

—¿Oí, Irla, que no voleu ésser governador de Barcelona?

El senyor Irla s'hi negà rotundament; tothom reconegué que aquesta raó era de pes i no se'n parlà més.

—¿Oí, Irla, que no voleu ésser governador de Barcelona?

El senyor Irla s'hi negà rotundament; tothom reconegué que aquesta raó era de pes i no se'n parlà més.

—¿Oí, Irla, que no voleu ésser governador de Barcelona?

El senyor Irla s'hi negà rotundament; tothom reconegué que aquesta raó era de pes i no se'n parlà més.

—¿Oí, Irla, que no voleu ésser governador de Barcelona?

El senyor Irla s'hi negà rotundament; tothom reconegué que aquesta raó era de pes i no se'n parlà més.

—¿Oí, Irla, que no voleu ésser governador de Barcelona?

El senyor Irla s'hi negà rotundament; tothom reconegué que aquesta raó era de pes i no se'n parlà més.

—¿Oí, Irla, que no voleu ésser governador de Barcelona?

El senyor Irla s'hi negà rotundament; tothom reconegué que aquesta raó era de pes i no se'n parlà més.

—¿Oí, Irla, que no voleu ésser governador de Barcelona?

El senyor Irla s'hi negà rotundament; tothom reconegué que aquesta raó era de pes i no se'n parlà més.

—¿Oí, Irla, que no voleu ésser governador de Barcelona?

El senyor Irla s'hi negà rotundament; tothom reconegué que aquesta raó era de pes i no se'n parlà més.

—¿Oí, Irla, que no voleu ésser governador de Barcelona?

El senyor Irla s'hi negà rotundament; tothom reconegué que aquesta raó era de pes i no se'n parlà més.

—¿Oí, Irla, que no voleu ésser governador de Barcelona?

El senyor Irla s'hi negà rotundament; tothom reconegué que aquesta raó era de pes i no se'n parlà més.

—¿Oí, Irla, que no voleu ésser governador de Barcelona?

El senyor Irla s'hi negà rotundament; tothom reconegué que aquesta raó era de pes i no se'n parlà més.

—¿Oí, Irla, que no voleu ésser governador de Barcelona?

El senyor Irla s'hi negà rotundament; tothom reconegué que aquesta raó era de pes i no se'n parlà més.

—¿Oí, Irla, que no voleu ésser governador de Barcelona?

El senyor Irla s'hi negà rotundament; tothom reconegué que aquesta raó era de pes i no se'n parlà més.

—¿Oí, Irla, que no voleu ésser governador de Barcelona?

El senyor Irla s'hi negà rotundament; tothom reconegué que aquesta raó era de pes i no se'n parlà més.

—¿Oí, Irla, que no voleu ésser governador de Barcelona?

El senyor Irla s'hi negà rotundament; tothom reconegué que aquesta raó era de pes i no se'n parlà més.

El Conflict de los Ebenistas

Una solució a terme fixe (Es una solució «Be Negre»)

El qui hagi seguit pas a pas la batalla campal que sostenen patrons i obrers ebenistes, haurà pogut donar-se compte de l'aferrissament amb què s'està alimentant aquesta vaga que va camí d'esdevenir la vaga dels cent anys.

Els de la F. A. I., com que ja els ve de lluny, hi tenen una pràctica que esborrona. Quatre bombes per aquí, mitja dotzena de trets per allà, mica de pallissa a l'un, mal tanto a l'altre, i la vaga va tirant que és un gust.

Però la F. A. I. també és infalible, i quan segurament menys s'ho esperava, ha tingut un descuit tan gran, que amb tot el sentiment de l'ànima, els proporcionarà l'acabament de la vaga.

Vegin, si no: Les últimes bases presentades per la C. N. T. tenen la novetat d'ésser progressives. És a dir, que si als vuit dies d'ésser presentades no són acceptades pels patrons, es rebaixen quatre hores de les quaranta-quatre que reclamen per setmana.

No veuen el drama? Doncs, és la solució més inesperada de la vaga, perquè vuit dies passen com si res, de seguida s'hauran de demanar quatre hores menys, una mica de discussió, quatre bombes i passa una setmana que no te n'adones, nova rebaixa de quatre hores (ja serem a trenta-sis), una nova setmana que et fuig dels dits, trenta-dues hores, vuit dies, vint-i-vuit hores, etc., etc., fins que arribi el moment de demanar zero hores de treballs, que són les que tenen des que hi ha vaga, i éxit complet en tota la línia.

Que Déu els faci bons!

MOBLES I MATALASSOS A TERMINIS I SENSE FIADOR
C. SANTA ANNA, 18 BARCELONA

I UN BE!

Al «Liceu» ha estat vist un espectador que pagava.

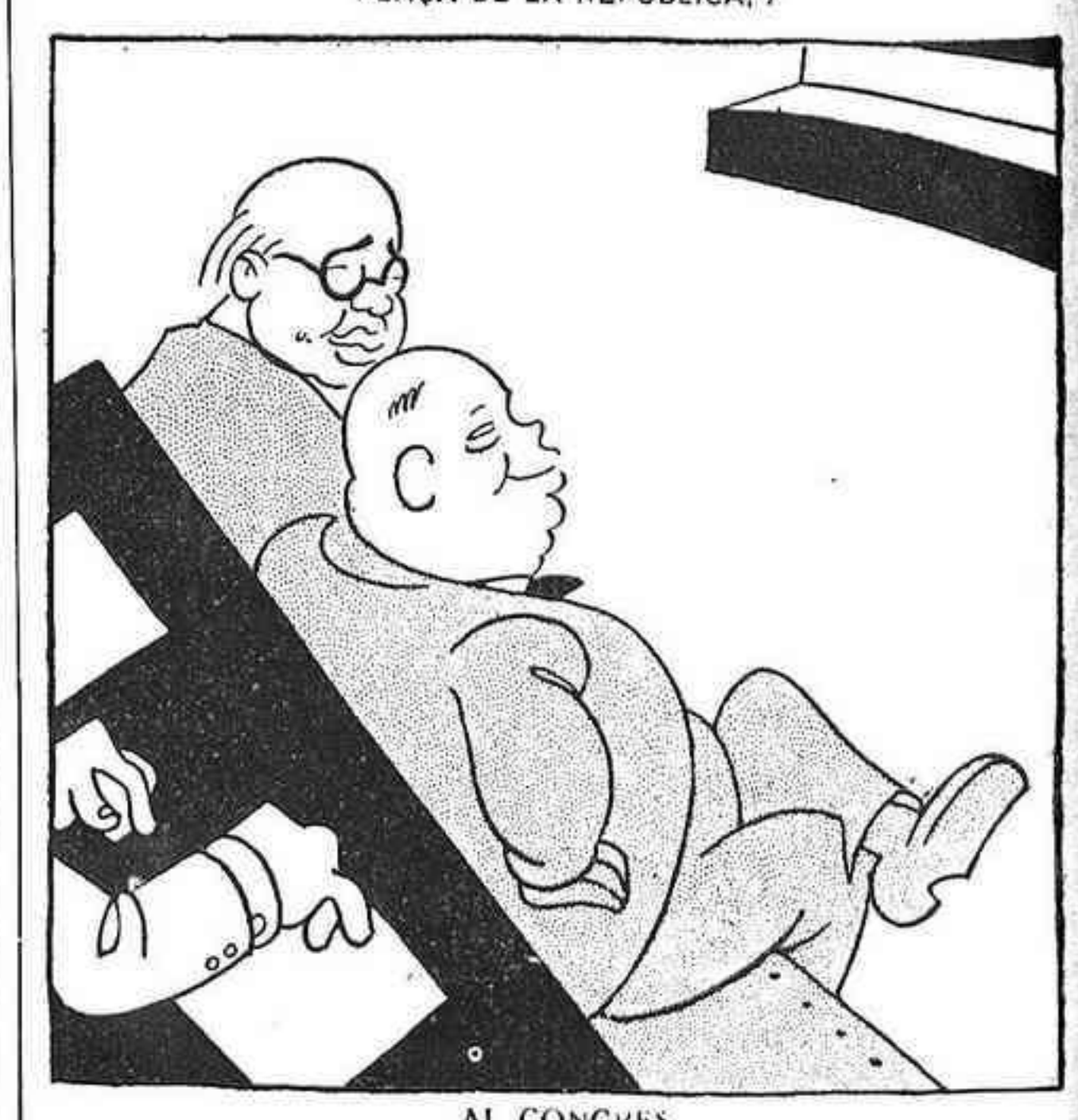
En Carles Sentís ha inaugurat una exposició de tracomatosos la qual segueix essent molt visitada.

En Vidal i Guardiola fa idem (volem dir Guardiola) per a comprar-se una capsa de mitjons «Moltfort's».

Al Parlament de Catalunya ha estat descobert un senyor que parlava, el qual ha estat posat a disposició del jutjat.

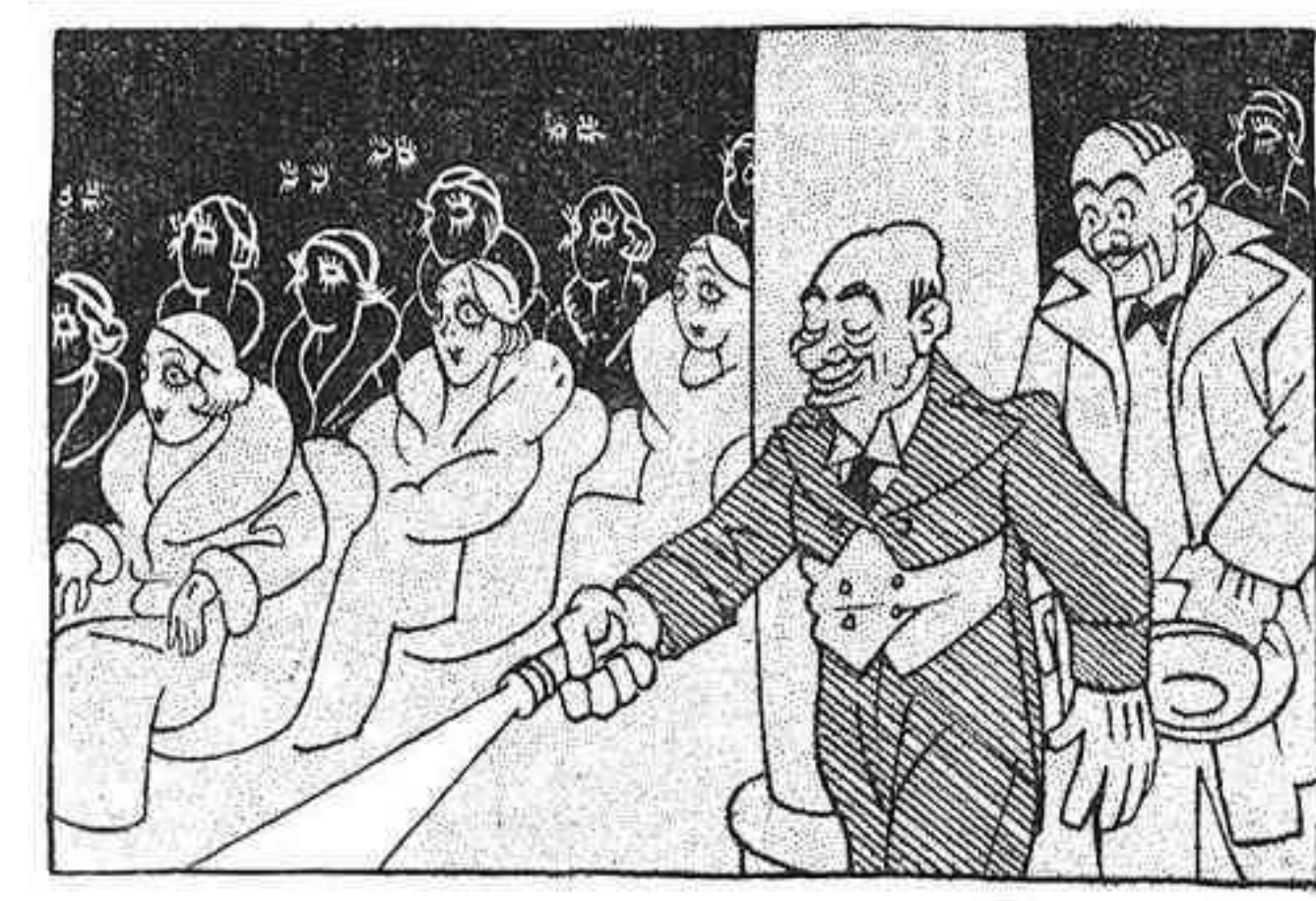
En Duran i Ventosa, desitjós de rejuvenir-se, ha tret la primera dent.

A una taula ben proveïda no hi pot mancar **XAMPANY LAVERNOYA**
CAVES J. RAVENTOS ■ SANT SADURNI DE NOYA
PLAÇA DE LA REPÚBLICA, 7

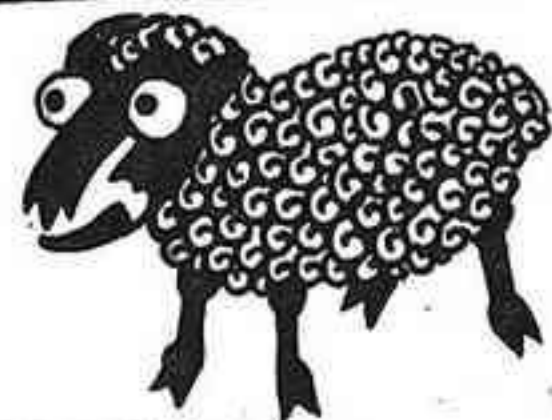
—Has sentit?
—Res, ha estat un «Gasset».

XOCOLATA Amatllet
ÉS MÉS QUE BO: ÉS EL MILLOR

—Quines llusors! Que no apagueu els llums en aquest cinema?
—Ja són apagats. Això que brilla són els ulls de les senyores que gasten LUCIDAL GENOVÉ. — Rambla de les Flors, 5.

El Be a les foscaules

LES ESTRENES

Tots aquells que vulguin fer una altra guerra de la Independència, si volen quedar com uns homes, ja cal que s'afanyin a anar a veure «Por la Libertad», que fan al Coliseum. Allà hi aprendran a fer emboscades i a preparar dutxes de pedres i a administrar-les als exercits invasors. També podran aprendre de córrer, però de córrer ja potser en saben massa, i d'atacar. Finalment, hi aprendran de deixar-se afusellar. Molt útil per als senyors Puigs i Cadafalchs, ara que tornen a prendre en mà la direcció dels ideals de la Lliga.

maneres, si tan exigents són, no més cal que s'esperin uns mesos que tinguem l'Aeroport i aleshores podran fer un assaig.

Una cosa que no trobem bé d'aquests carters aeris és que es passen el dia de Nadal volant o bé esperant-se per a volar, en comptes d'anar a portar les felicitacions tradicionals i rebre les tradicionals estrenes.

Es, potser, l'únic que trobem del film que no és prou realista.

¿Han llegit el «Sherlock Home», de Conan Doyle? Si heu llegit el «Sherlock Home» de Conan Doyle i aneu a veure el que fan al Capitol, us fareu càrrec del per què han esperat per a fer-lo a què el senyor Conan Doyle fos mort. De totes maneres, no cal fixar-se'n gaire, perquè el pare de la criatura era dels espiritistes més grossos i podria fer-ne alguna. De totes maneres, la pipa i els vestits que porta Clive Brook es pot assegurar que són de Conan Doyle.

CINEMA CATALUNYA

Un perro con pupila

VODEVIL SUGGESTIU APTE PER A ADULTS

Un argument frívol divertit, modern, d'un «esprit» i un dinamisme accentuat. Interpretat de RENE LEFEBVRE, l'artista predilecte de RENE CLAIR. Realització del destacat director JEAN CHOUX

Però els qui hi aprendran més de tots els qui vagin a veure «Por la Libertad», seran els fabricants de pel·lícules d'episodis nacionals, perquè aprendran el que és una pel·lícula d'episodis nacionals, que ens tenen acostumats a servir-nos i nosaltres no acostumem a empassar-nos ni el públic tampoc, perquè per poc que pugem ens n'escapem.

Íntim cinema

rossetó, 257

entre passadís de gràcia i rambla de catalunya

nova direcció

nova instal·lació sonora, bauer

divendres, 17, estrena:

fantomas

projectant-se a les 4, 15 i 16, 15 nit, 10, 15

exclusiva m. de miguel butaca, 1'50

Quan es vol ésser carter s'ha de saber caminar, excepte si és a Venècia, que s'ha de saber de nedar. Però si es vol ésser carter del correu aeri no n'hi ha prou de saber de caminar ni de nedar; s'ha de saber volar, i volar faci el temps que faci, i encara que s'abue que la dona espera, que us en aneu a volar per a enganyar-los.

Si només fos això, ja es necessitaria valor per a ésser pilot dels correus aeris. Però en el film «Hombres sin miedo», que fan al Tívoli, veiem que encara hi succeeixen altres coses una mica més fortes, per la qual cosa és de suposar que els nombrosos espectadors preferiran veure-ho des de la butaca i creure-ho, que no pas anar-ho a comprovar. De totes

COLISEUM

Una pel·lícula perfecta amb LLUÍS TRENER

POR LA LIBERTAD

Una epopeia que reviu les gestes dels nostres herois de la Independència ES UN FILM "UNIVERSAL"

MOLT IBEE!

Teatre Espanyol d'«El Be Negre»

SEGON NUMERO DEL PAPITU SANTPERE

(setmanari en dos actes, trenta quadres, seixanta decorats, noranta actors i una dona nua, amb música de quatre professors i lletra «només» del Sr. Montero)

PRIMER ACTE

Sr. Clapera.—Jo sóc el rei Apol·la. Mir.—Jo sóc Catalunya.

Les nou muses.—Nosaltres som les nou muses que ens agrada parlar una mica de tot.

El públic.—Que parlin les muses!

En Montero.—(Al públic i amb misteri.) Ara els farem una mica de visió.

(Els fan el «timo» de la visió i apareixen tres retaules simbòlics.)

El públic.—Aquest Montero totes se les pensa!

El mestre Torrents.—Doncs, jo encara sóc més «tremendo» que en Montero!

El públic.—(Ho posa en dubte.) El mestre Torrents.—(Cridant.) Música!

La música.—(Tocant un xotis.) Esmola que esmola, fes dagues, dagger, fes dagues que passin les malles d'acer.

El públic.—(Ovaciona a peu dret.)

En Montero.—(Picat de l'amor propi.) Ah, sí? Doncs ara faré sortir una dona nua. Què s'ha cregut aquest tifa de mestre Torrents!

La dona nua.—(Ensenya.) El públic.—(Apreu.)

En Ventura Gassol (des d'una llotja).—Heus ací la noble tasca a seguir per resorgiment del teatre català: ensenyar al poble.

El teló.—(Cau en mig d'un xafec d'aplaudiments.)

SEGON ACTE

Sra. Hernàez.—Jo sóc una donota de la vida.

En Lluís Capdevila.—(Indignadíssim.) Aquesta frase és meva, c...!

Sra. Hernàez.—Voldria ésser honorada, però no tinc temps, perquè hem de començar un altre quadre que també hi surto.

El públic.—(Complimentós.) És igual, és igual, senyora Hernàez! (Vertiginosament passen quadres i més quadres, actors i més actors, actrius i més actrius, sorolls, piyols i aplaudiments. El diàleg prova de passar sense aconseguir-ho. Finalment, surt el senyor Artega disfressat de Buen-dia i Gassol.)

Sr. Artega.—Cuàl es el ave más veloz?

El públic.—¡...!

Sr. Artega.—L'ave... cicleta.

El públic.—(Es trenca.)

Sr. Artega.—¿Y el ave más irresistible?

El públic.—¡...!

Sr. Artega.—L'ave...cina» del tercer.

El públic.—(A peu dret.) L'autor, l'autor, l'autor!

(Arriba «L'alegria del Paralel», que és un quadre fastuós davant el qual es belluga tot el personal de la casa.)

Tot el personal masculí.—Al Paralel no hi ha alegria, vaja!

Tot el personal femení.—Al Paralel no hi ha alegria, veliaquí!

Sra. Hernàez.—Calleu, calleu, desgraciats! L'Alegria del Paralel sóc jo.

El públic.—¿Però no havíem quedat que erets una donota de la vida?

(S'entretira la cortina i surt una vista de les fonts màgiques de l'Exposició i unes quantes postals escenogràfiques més.)

El tramoiesta.—(Amenacen amb declarar-se en vaga.)

Sr. Santpere.—Apa, ja hem arribat al capdavant!

El públic.—Que parli en Montero!

En Montero.—(Amb les llàgrimes als ulls.) L'emoció m'embarga i no sé què dir, però, si volem tirarem una vista de Barcelona des de Pedralbes que fa molt bonic. (Els tramoiests se li tiren al damunt i s'acaba l'obra.)

Alexander Calder és un escultor americà que, vestit de blanc en mànigues de camisa, es posa de quatre grapes, tot voltat d'estris incomprensibles: són la caricatura en miniatura del programa més «monstruo» que s'hagi empecat qualsevol circ en gran.

En aquella posició, i mentre mistress Calder engega els discos adequats al cas, mister Calder fa treballar el seu circ: homes, dones, bèsties, equilibristes, forçuts, empassa-sabres, dansarines del ventre, foques, lleons, «cow-boys» «cow-girls», marajàs amb harem reduït, xinesos, «ecuyères» i altres innumerable que sentim moltíssim no recordar, tots fabricats amb filferro, cartó i draps.

Dissabte i diumenge, el Circ Calder va actuar a les Galeries Syra. Hom s'hi divertí, encara que sembla que el que és divertit és més el propi mister Calder, si descomptem un tal Sindreu i Ponç, qui reia encara més fort que quan acaba d'explicar un xistoseu (encara que no s'ho creguin).

URQUINAONA

La pel·lícula més còmica del rei dels còmics

BUSTER KEATON

JIMMY DURANTE

POLLY MORAN

EN EL AMANTE IMPROVISADO

GRAN TEATRE ESPANYOL

Companya de vodevils i espectacles moderns

Primer actor i director: **JOSEP SANTPERE**

TOTES LES NITS EL SOROLLÓS EXIT DE GRAN ESPECTACLE

EL SEGON NUMERO del PAPITU "Santpere"

de JOAQUIM MONTERO

pàgines musicals dels Mtes. DURAN MAS, POU, TORRENTS. Pàgines en colors d'ESTRELLA

Triomf definitiu d'aquesta companyia

Es despalta en tots els Centres de localitats

GRAN TEATRE DEL LICEU

Temporada d'hivern, sota el Patronatge de la Generalitat de Catalunya i l'Ajuntament de Barcelona. Gran companyia d'Òpera. Direcció genl.: JOAN MESTRES CALVET

Dimecres, 15, a les 9'15. ESTRENA de l'òpera del Mestre J. Man. a

NERÓ-ACTÉ

Pilar Noguero, Angela Rossini, Amador Fernández, Balletar Lira, Ricard Tauté, Joaquim Alina

Direcció escènica: Ambrós Carrion — Mestre director: Joan Manén

Dijous, 16, a les 9'15

DONA FRANCISQUITA

Cora Rago, Cèlia Gubert, FLETA, Palacios, Gorgé

Dissabte, a les 9'15

NERÓ-ACTÉ

pels mateixos artistes del dimecres

Diumenge, a les 5 tardes

DONA FRANCISQUITA

pels mateixos artistes del dijous

Teatre POLIORAMA

Rbla. Estudis, 9 - Telèfon 10773

Avui nit: L'EXIT

TODO UN HOMBRE

Dimecres tarda SOL Y SOMBRA

Dimecres nit i dijous tarda

TODO UN HOMBRE

Dijous nit: l'obra cim

SOL Y SOMBRA

COMPANIA DE COMEDIA DE FRANCESC MORAN

Teatre POLIORAMA

Rbla. Estudis, 9 - Telèfon 10773

Avui nit: L'EXIT

TODO UN HOMBRE

Dimecres tarda SOL Y SOMBRA

Dimecres nit i dijous tarda

TODO UN HOMBRE

Dijous nit: l'obra cim

SOL Y SOMBRA

COMPANIA DE COMEDIA DE FRANCESC MORAN

Teatre POLIORAMA

Rbla. Estudis, 9 - Telèfon 10773

Avui nit: L'EXIT

TODO UN HOMBRE

Dimecres tarda SOL Y SOMBRA

Dimecres nit i dijous tarda

TODO UN HOMBRE

Dijous nit: l'obra cim

SOL Y SOMBRA

COMPANIA DE COMEDIA DE FRANCESC MORAN

La nit de l'estrena al Teatre Espanyol del segon número del «Papitu Santpere», en Brenat i Sopant i en Montero tingueren ocasió de testimoniar-se llur vella amistat.

Teatre POLIORAMA

Rbla. Estudis, 9 - Telèfon 10773

Avui nit: L'EXIT

TODO UN HOMBRE

Dimecres tarda SOL Y SOMBRA

Dimecres nit i dijous tarda

TODO UN HOMBRE

Dijous nit: l'obra cim

SOL Y SOMBRA

COMPANIA DE COMEDIA DE FRANCESC MORAN

Teatre POLIORAMA

Rbla. Estudis, 9 - Telèfon 10773

Avui nit: L'EXIT

TODO UN HOMBRE

Dimecres tarda SOL Y SOMBRA

Dimecres nit i dijous tarda

TODO UN HOMBRE

Dijous nit: l'obra cim

SOL Y SOMBRA

COMPANIA DE COMEDIA DE FRANCESC MORAN

HOM DIU... HOM SAP...

...que Tom Mix seguirà filmant...

...que també podria ésser, però, que Tom no filmés...

...que tot depèn del que cobri Tom...

...que tot això, però, no té res veure amb «Els Tres Tombs».

...que a can Ramon Navarro prenen cafè cada dia...

...que en Josep Moja encara no s'ha mort...

...que en Roberto Rey encara menys...

...que en Chevalier té més de quatre-cents duros...

...que Charlie Chaplin té la grip...

...que resulta que és la grip la que té en Charlie Chaplin...

...que en Roberto Rey no troba contracte...

...que sembla que es deu a què les cases productores hi feren el negoci del Roberto Rey amb les cabres...

TÍVOLI

ANEU A VEURE

LA CHOCOLATERITA

L'expressió més elevada del bon humor francès, amb

RAIMU el genial artista de la màxima simplicitat creador de «Marius» i «Mozzelle Nitouche», secundat per

JACQUELINE FRANCEL

SIMONE SIMON - PIERRE BERTIN

Realització **MARC ALLEGRET**

Basada en la celebrada obra de **PAUL GAULT**

HOLLYWOOD BAR - DANCING

CARRER NOU DE LA RAMBLA, 105

TELEFON NUMERO 17033

Totes les nits de 12 a 4 i festius de 7 a 9 (aperitius)

Colossal èxit de la

DEMON'S JAZZ

ORQUESTRA COMPLETA

Grans atraccions en la pista

...que la Greta Garbo té un gat negre...

...que aquest gat quan veu en Moja fa «mau!»

...que el conegut diputat i caramellaire Fontbernat ha estat contractat per la Universal. Es proposen fer-lo servir de personatge per als films de ninos.

...que Johnny Weismuller es proposa seguir una norma.

...que aquesta Norma es diu Talmadge...

... que en Georges Bancroft també toca l'orgue...

...que senyor governador, nosaltres diem: aquesta enutjosa vaga dels ebenistes no pot continuar. Cal que la República es consolidi solucionant aquests afers que ni tan sols haurien de trascendir a les pàgines dels nostres diaris, ja que, com tots sabem, no és pas aquesta la missió que...

(En arribar aquí ens creiem obligats a advertir als nostres lectors, per si és que encara no se n'havien adonat, que estem escrivint una paròdia cinematogràfica de «La Rambla» i que, després de nos regatejar-hi res, fins hi hem inserit el corresponent lapsus del compaginador i tot.)

A DIARI

UN CURS DE FELICITAT!

al

Fantasio

amb la pel·lícula optimista, simpàtica i encantadora

El vencedor

Jean Murat

Kathe de Nagy

Aquesta vegada Buster Keaton no l'ha endevinada. «El amante improvisado» fa riure tan poc que gairebé ens atreviríem a dir que no fa riure gens.

I encara diríem més coses si no fos que Buster Keaton és un actor que té totes les nostres simpaties per una vegada que s'equivoca

Frivolitats

No llegiu pas la novel·la «Seny i Atzar». Us podria fer topar amb els problemes de la vostra vida íntima, i temptar-vos a solucionar-los. — Temptacions! — «Seny i Atzar».

El Café de la Marina

és el nou poema de

Josep M. de Sagarra

que es representa al

Teatre Català Romea

Companya VILA - DAVÍ

LA NAVE DEL ODIO

Avui i tots els dies en el

PRINCIPAL PALACE

la pel·lícula de l'emoció

Distribuidor: **J. COSTA** - Barcelona

Avui i tots els dies en el

LA NAVE DEL ODIO

PRINCIPAL PALACE

la pel·lícula de l'emoció

Distribuidor: **J. COSTA** - Barcelona

LA NAVE DEL ODIO

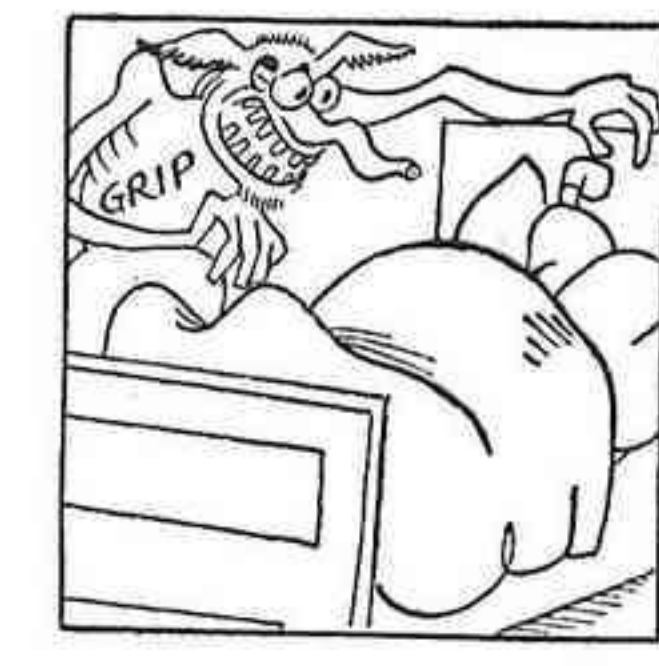
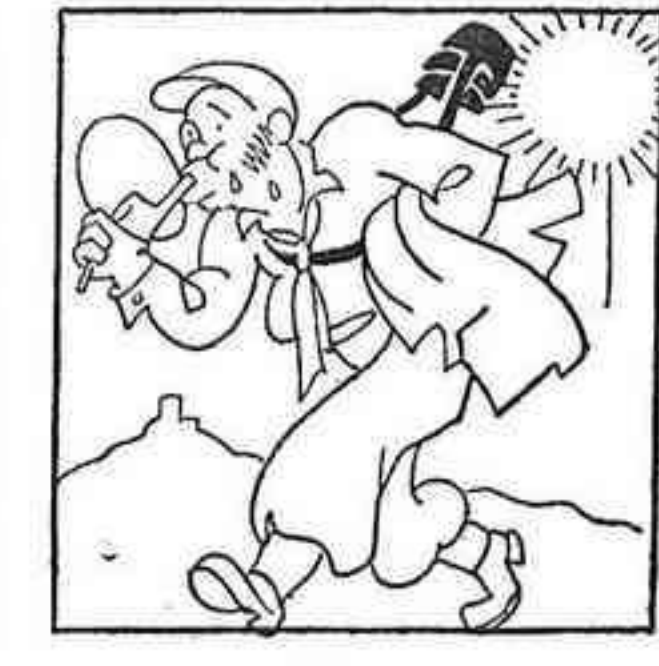
Avui i tots els dies en el

PRINCIPAL PALACE

la pel·lícula de l'emoció

Distribuidor: **J. COSTA** - Barcelona

BARCELONA CIUTAT DE TOT TEMPS

Dilluns Dimarts Dimecres Dijous Divendres Dissabte Diumenge

Trencaclosques municipal Qui té majoria a l'Ajuntament?

Els diaris polítics s'han ocupat aquests darrers dies de les transformacions que va experimentant a través dels temps el nostre Ajuntament. Els diaris de la Lliga («La Veu del matí» i «La Veu de la nit») demostren com dos i dos fan quatre i un fan cinc, que, de mica en mica, i per les arts diabòliques del Sr. Pellicena, la Lliga, que abans era Regionalista i minoria, ara ha passat a ésser catalana i majoria. Els diaris de l'Esquerra ho neguen, naturalment, i entre afirmacions i negacions, el lector navegaria en una mar de confusions, si El Be Negre, sempre no estigués al servei del públic i de la veritat. La situació no és com diuen els uns ni com diuen els altres; la situació és tota una altra. Quan l'Ajuntament va començar les seves discussions hi havia, com tothom sap, 22 regidors de l'Esquerra, tres de l'Unió Socialista, 12 de la Lliga Regionalista, 9 radicals, 1 de la U. G. T., dos federals de la Portaferrissa i 1 de la Dreta Liberal Republicana.

Aviat, però, es produïa el primer cas d'indisciplina a l'Esquerra: es moria el Sr. Vallverdú (en quedaven 21); després, venia aquella epidèmia de les eleccions a diputats a Corts i ja em teniu cap a Madrid, els senyors Companys, Lluhi i Aragui, de l'Esquerra (en quedaven 18); els senyors Campalans, de l'U. S. C. (en quedaven 2). Aleshores va venir que el Sr. Cabré, de la Lliga, desapareixia misteriosament i que s'acabaven les qüestions de beneficència i deixaven d'assistir a les sessions, que ja no eren benèfiques, els senyors Güell i Puig i Alfonso (en quedaven 9 de la Lliga). Dels federals se'n anava el Sr. Santamaria (en quedava 1). Més endavant eren expulsats de l'Esquerra els senyors Costa, Marfés, Vinyals, Puig Munné i Sánchez, i en quedaven per tant 13. Després el Sr. Jové era expulsat de la U. G. T. i no en quedava cap. El Sr. Grisó se'n anava a fer companyia a Tarragona i els radicals quedaven reduïts a 8. Més endavant encara, els senyors Casanoves, Comes i Casanelles passaven al Parlament de Catalunya i l'Esquerra baixava a 10; moria el Sr. Ventós i es reduïa a 9.

La Lliga Regionalista, en canvi, de moment, guanyava un regidor en el Sr. Solé, i pujava a 10.

A la U. S. C., el Sr. Xirau expulsava el Sr. Duran i Guardià i quedava reduït a quasi 1. Però a l'Esquerra el Sr. Costa processava als que l'havien expulsat i els expulsava, de manera que, de 9 quedava reduïda a 5 que eren els que abans havien estat expulsats i ara eren expulsadors. Però com que d'aquests n'hi ha 1 de suspès, queden per 4. El Sr. Samblancat era expulsat pels radicals, que quedaven a 7. Darrament, amb motiu del debat sobre l'Aeroport, el Sr. Bertran de Quintana, regidor pacifista, s'ha separat de l'Esquerra perquè s'ha enterat que, el general Gallieni havia utilitzat els taxis per transportar les tropes de París al Marno i ha declarat que en la reglamentació dels taxis i de la circulació que porta a cap el Sr. Vachier, no hi ha res més que una alian-

ça secreta amb França per fer la guerra a Alemanya, a menys que no sigui una aliança secreta amb Alemanya per fer la guerra a França. Per tant, el Sr. Bertran de Quintana és l'únic que compta per l'Esquerra. Però encara hi ha més i és que els regidors de la Lliga Regionalista han sortit darrerament en bloc d'aquest partit, de manera que els electors de la Lliga Regionalista queden sense representants.

Així doncs, segons els càlculs més escurupulosos i aproximats, l'Ajuntament de Barcelona queda reduït als següents regidors:

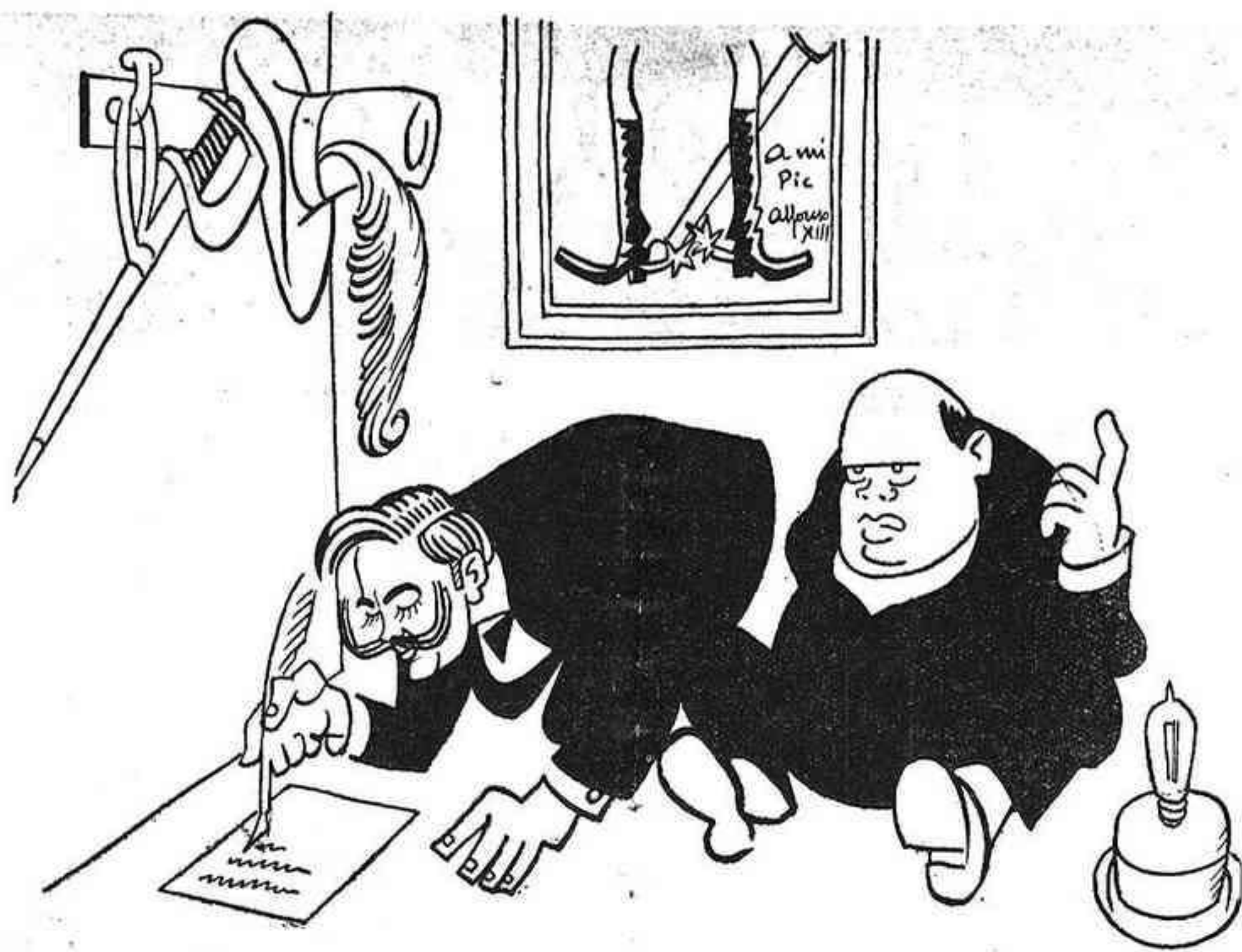
Esquerra, 1 (Bertran de Quintana).

Radicals, 7.

Lliga Regionalista, cap.

U. S. C., 1.

Com es veu, els radicals tenen, no solament majoria absoluta, sinó un preciós quorum.

ORDRES DE L'AMO
—Apa Màrius, fes-me una mica d'obstrucció.

HISTORIES EXEMPLARS

La propietat d'EL BE NEGRE.

Totes aquelles persones que no llegeixen El Be Negre, que són aquelles que l'escriuen ja que l'escriure els ha fet perdre el llegir, s'han vist desagradablement sorpreses per la polèmica que s'ha entaulat des de la premsa diària entre tant diversos com rellevants personalitats sobre la propietat del nostre setmanari, que nosaltres sempre hem cregut que era nostre, abans de sortir al carrer i, un cop sortit al carrer, del primer que s'hi gastava vint cèntims.

L'operació financera del senyor Canabó comprant reiteradament La Vanguardia, per deu cèntims, no ha estat prou per convèncer La Noche i altres diaris que voldrien fer creure als nostres lectors que qualsevol guàrdia d'assalt o de seguretat, qualsevol policia o qualsevol classe passiva pot prendre l'exemplar d'El Be Negre que honradament s'han guanyat amb la suor del seu front tot dient-los que aquell setmanari que acaben d'adquirir i que es disposen a llegir no és d'ells perquè pertany al secretari del Governador Civil.

La sembra i cultiu d'aquestes insidies barrejades en proporció escassa amb calúmies de la pitjor espècie, no tenen altra finalitat, clara i palesa, que fer baixar el valor del paper, maniobra conspirativa que, com tothom sap, cau de ple dintre la llei de Defensa de la República.

Nosaltres, que si tinguéssim la desgràcia per nosaltres i pels nostres lectors d'ésser La Rambla en comptes d'El Be Negre escriuríem un pamflet o editorial titulat «Senyor Governador, nosaltres també diem!!» i il·lustrat amb el retrat de l'honorable president de la Generalitat (l'article començaria a la segona pàgina perquè el títol

ocuparia tota la primera per exigències de la compaginació hem de sortir al pas, no tinguent aquella desgràcia, d'insidies i calúmies, no amb títols i retrats, sinó simplement posant les coses al seu lloc, els punts sobre les is i, quan n'hi ha, sobre les jotes.

Nosaltres sempre hem estat contraris de confusionismes que un dia o altre podrien portar maldecaps i dificultats a l'administració del nostre setmanari. Sempre hem estat propugnat per una actuació clara i a la llum del dia; sempre hem cregut que havíem de dir d'on provenien els fons secrets que havien donat naixença, creixença i puixança al nostre òrgan, en el bon sentit de la paraula; però havíem estat convençuts que una elemental discreció era necessària per tal que aquells esmentats fons secrets seguíssim essent tan tancats i tan secrets com convenia que fossin i com sempre havien estat. Una prometença feta a Sant Pancreas, de la qual corresponia un tant per lloguer del local a Sant Josep Oriol, sellava els llavis de la nostra ploma. La insídia, però, llançada per La Noche del dissabte (que no és cap mitja traducció de la coneguda comèdia del senyor Benavente) en tractar de semanario ultrajador, de semanario de escudado un setmanari que, si més no hauria de tractar de fraternal colega, ha induït el pare de tots (de tots els col·legues fraternals, s'entén) a deslligar-nos les mans:

—Aquí — ens digué —, no hi vull bífies ni bífies; aquí tots som hermafrodites. Jo no vull treure ningú de La Noche perquè amb això del Jurat m'irio sempre surt massa car; però vosaltres mateixos; a veure si l'autor del desdixat solt

se'n va tot sol sense que jo li ho hagi de dir.

—I si és en Màrius?

—No. No és en Màrius perquè allà on diu «El governador defuende que se puede vejar, agredir, deshonrar, etc.», diria «El governador defuende que se pueda vejar, agredir, deshonrar». No, no és en Màrius. Però si ho fos...

—Parlarem, don Joan — i vàrem dir—. Confii en nosaltres.

—Hi confio, fills meus.

Com va néixer «El Be»

Encara la gràcia divina no havia il·luminat la calva del nostre don Joan.

El nostre don Joan, que no és el don Joan de Josep Pijoan,

sinó el nostre, com el lector haurà comprès, es trobava en les urpes del dubte i d'alguna cosa més. Feia pocs dies que en un enterrament havia conversat llargament amb el senyor rector de Sant Josep Oriol al qual havia explicat les seves dificultats financeres i el qual (el senyor rector, no Sant Josep Oriol) li havia assegurat que tot es resoldria amb la construcció d'un altar i la fundació d'un setmanari.

I a Sant Josep va néixer l'altar i en el seu cor va néixer el setmanari. El setmanari s'anomenava El Be, és a dir, era un setmanari encaminat a fer el bé i a fer que els altres el fossin.

Aleshores, veient-hi ell la mà de la divina Providència, don Joan li va prometre l'altar i el setmanari, i el que vulgués, es féu treure un esleaping, estripà la lletra i se'n anà a Madrid a descomptar-ne una altra de dues-centes mil.

ovelles esgarrriades

Quins pares de família!

Dimarts passat La Publicitat publicava un telegrama de Madrid amb el següent títol:

Uns pares de família lliuren diversos escrits al President del Congrés.

Aquests pares de família eren de l'Associació Catòlica de Pares de Família de Madrid, i els acompanyaven el senyor Gil Robles i comte de Rodezno. Suposem que els devien presentar amb safata.

Inconseqüències

La Publicitat de diumenge publicava, a la pàgina 2, una notícia redactada així:

A L'OCELL DE FOC

Dintre de pocs dies s'inaugurarà en aquesta sala de dansa un nou saló nocturn dedicat a Acadèmia i separat de la sala destinada a les festes que s'hi celebren. Amb aquest motiu el propietari i director senyor espanyà la porta del pis, i trobaren distes un sopar íntim que transcorregué amb el major entusiasme i camaraderia.

Troben que un motiu tan banal no donava dret al senyor director i propietari de l'Ocell de Foc de ficar-se violentament a casa d'altri.

Bombes d'artifici

El Matí de diumenge, i els altres diaris que publiquen la informació de la Fabra, portava un telegrama referent a la rendició del creuer «Zeven Provincien», en el qual es podia llegir:

Segons sembla, els sublevats no esperaven l'atac, puix que es creia a bord del «Zeven Provincien» que, en tot cas, es llençaria contra el vaixell alguna bomba artificial.

Pel que es veu, els sublevats esperaven que els reduïssin amb bombes de cal forba. Ni més ni menys que si haguessin proclamat el comunismo libertario.

Menes d'errors

De la pàgina de cinema de La Rambla corresponent al 6 de febrer, copiem el següent aclariment:

A causa d'un error involuntari en el número darrer íterem constar que la pel·lícula «Rasputin», que es projecta al Capitol, era una exclusiva Febrer i Blau, en lloc d'Atlantic Film, que n'és la distribuïdora.

Realment, l'aclariment és comprensible, car, a La Rambla els únics errors voluntaris que s'hi publiquen són els reportatges d'en Paco Madrid Zaragoza y Alicante.

EL BE...RNAT METGE

El poeta Salvador Perearnau està escrivint un recull de poesies el títol del qual serà: «Elastomies i blasfèmies sangonants d'un cor viril». A més d'ésser-hi atacada la religió, en aquest llibre, com és costum d'aquest poeta, hi serà atacada també profusament la sintaxis.

Sembla que aquesta primavera, quan començin a brotar les fulles dels arbres, Adrià Gual començarà a aprendre d'escrivre el català.

El jove i ja suficient professor Guillermo Díaz publicarà aviat un nou recull de notes i articles publicats a la premsa periòdica, sota el títol: «Signes frapants d'un retorn a l'artesanía i a un sentit immanent de les valors universitàries en els conceptes de revisió urgent».

Com el seu títol indica, el llibre serà publicat per les edicions de «La Revista» i en serà fet un tiratge suficient per a poder-ne trametre un exemplar a cada un dels anomenats en ell, la xifra dels quals passa la dotzena per pàgina.

El jove i il·lustre crític occitànic J. (ai que V.!) Foix, està preparant un volum de poesies titolat «Tortells en espiral».

Males llengües, però, diuen que aquests famosos tortells en espiral no són altra cosa que unes vulgars ensaimades.

El senyor Francesc Cambó, el nostre il·lustre amic, prepara el seu primer llibre de poemes. El títol d'aquestes primícies del jove poeta serà «Ingratituds i Melanges».

Josep Maria de Sagarra i de Castellarnau, de Premi Ignasi Iglésies i de Premi Joan Crexells, per tal de conquistar l'any que ve el premi que li manca per a arrodonar la seva corona de llor (no Mi-quel), ha decidit escriure aquest estiu un altre poema—aquest de vint-i-cinc mil versos, que serà sobre el tema de «Sant Josep i Sant Joan» (Pérez Moya), cantat per l'Orfeó Català. Si així no l'aconsegueix diu que es farà fratre.

VIES URINÀRIES
DEFECTES SEXUALS
POLICLINICA FARRE PIJOAN
RAMBLA DE CANALETES, 11, 1.º

NO TOSSIU
PRENEU
PASTILLES KLAM
TRES RALS CAPSA
LA PRIMERA US CONVENCERA

A la Lliga...

La secretària política de la Lliga ens trameta a darrera hora una nota oficiosa en la qual fa saber que, sentint-ho molt, han hagut d'acordar anul·lar aquella famosa dita que a la Lliga hi cabia tothom.

Després dels darrers ingressos en massa, la Lliga començava a presentar l'aspecte poc tranquil·litzador dels tramvies que van al futbol. A més s'han hagut de prendre serioses mesures, ja que, aprofitant l'eufòria del moment, l'altre dia va anar d'un badall de griva com no se'ls hi fica a dintre el Real Club Republicano en pes. Es comprèn que la Lliga vegi amb mals ulls aquestes sospitoses aproximacions: ara més que mai, li convé que no se la titlli de monàrquica.

WAGNER
RESTAURANT
«El Be Negre» diu...
ES EL MILLOR
Rbla. del Mig, 19 - Plaça F. Macià, 3

L'home sent una gran satisfacció quan es compra les camises i corbates en la lliquidació que efectua per balanç la camiseria **FERRER - BATLLES**, Boqueria, 36 i 38.

Casa dels Purés

ALIMENTS DE REGIM
FARINES, LLEGUMS I
PURES DE TOTES MENES
TOT GARANTIZAT

Passatge Madoc, 4 • Tèl. 17063
entre Fivaller i Plaça Francesc Macià

ESCENES BÍBLICO-RADICALS